

ZAL'UBENCI

Bambino by mal zajtra šesť rokov. Pierette sa o mňa oprela. Na okamih by sa nám prepletli krčné čakry, ak by sme na ne verili. Privinul som si ju ako za starých čias. Moja pragmatická Pierette, ktorá sa metafyzike, reinkarnácii, nebu a peklu smiala už zamlada. V otázkach viery sme mali jasno: verili sme len sami sebe a jeden druhému. Žili sme pre svoje rovnice v slnečnom údolí racionálnych úvah, ďaleko od bolesti. Až kým Bambino nezomrel.

V mojej sladkej Pierette som pozoroval zvrátenú reakciu, čo mňa žiaľ na výbušninu. Proti jej stavu, jej postupnému upadaniu som nič nezmohol. Bola príliš silná. Strhla ma. Za tie roky som sa naučil rozoznávať jej pocity, schované za žargónom chemičky.

Lekár nás chlácholil, že miera detskej úmrtnosti v krajine je nízka, do piatich rokov vraj len štyri celých dačo z tisíca. Štatistika bola našou kľatbou. Vyšlo to na nášho Bambina, vravel nám. Mne by sa možno podarilo odpustiť svetu, no Pierette bojovala s mocnejšími démonmi. Odjakživa. Strata ju zasiahla na mieste, ktoré existovalo len počas bezmesačných nocí, a kam by sa súdny človek nikdy neodvážil. O jej čiernej škvrne na duši, schopnej pohltiť Slnko, som vedel iba ja, ale to sa malo čoskoro zmeniť.

Každý z nás mal vlastnú kariéru a navzdory tomu, čo neskôr tvrdili novinári, nikdy som nebol len nástrojom jej vôle. Riadil som sa vlastným rozumom. Vlastným hnevom. A Pierettine priania obvyk-

le dávali zmysel. Najprv sme prežili desať šťastných rokov, počas ktorých porodila zdravého chlapca s chápacími očami po mame a kostrou po mne. Keď sme o neho prišli, Pierette dostala prášky na predpis. Chvíľu jej zaberali. Navrhla, aby som ich skúsil aj ja. „Mám pivo,“ vravel som jej. Čakal som, že keď oslabne jej smútok, bude možno znovu chcieť dieťa, no mlčala. Mlčala. Bambina priviedla na svet, keď sa naša mladosť pomaly chýlila ku koncu. Na ďalšie by možno ešte mala čas, ale nie pomyslenie. Prišliaplá nás prázdna topánka osudu.

V nemocnici nás presviedčali, že za jeho smrť nemohol nik. Pierette však pátrala. Zistila, že rutinné vyšetrenie, ktoré ho mohlo zachrániť, patrilo v okolitých štátoch k povinným. Ibaže u nás existoval jediný prístroj, ktorý by včas odhalil Bambinovu chorobu. Mali ho v hlavnom meste. Nie preto, že by naša lokálna nemocnica na zariadenie nemala dosť peňazí, ale pretože ich nominant zo Strany spreneveril. Pierette našla novinový článok, v ktorom riaditeľ nemocnice sľuboval, že prístroj zakúpi v ďalšom fiškálnom roku. Lenže figúrka zo Strany ukradla milióny a o lup sa rozdelila so svojím šéfom. Aké jednoduché. V našej necenzurovanej krajine Pierette ľahko našla fakty. Zdalo sa, že na krivdu nič nezaberá. Čas nič nezhojil. Na Bambinove hračky, ktoré sme dávno mali vyhodiť, sme ani nesiahli. Nehľadali sme rozptýlenie, ale vinníkov. Najprv sme šli za diagnostikom, ktorý pochybil. Pod nemocničným osvetlením sa nám unavene ospravedlňoval: „Šialene ma to mrzí. Sám to hrozne ťažko nesiem, verte mi... Ak by sa dalo spraviť hocičo, aby sa vám vrátil, spravím to...“

„Priznávate vinu?“ Pierettine oči sa zaleskli ako vlčie tesáky uprostred zimy.

„Žiaľ, nie je to také jednoduché. Akútna infantilná apoplexia je vzácne nervové ochorenie. Dá sa odhaliť, ak mu predchádza epileptický záchvat alebo kognitívna porucha v predškolskom veku,

no pravda je, že AIA často nemá žiadne príznaky. A bezdôvodne žiadať vyšetrenie v hlavnom meste, keď nič nenaznačilo, že váš syn by trpel práve touto chorobou, chápete... Ani vy by ste možno nesúhlasili.“ Keď lekár zbadal Pierettinu reč tela, rýchlo pokračoval: „Ak by sme mali prístroj aj my, mohlo byť všetko inak. Nemocnica sa ho chystala kúpiť, aby sme podobné prípady včas zachytili, no ja nie som zodpovedný za tok peňazí ani za vybavenie. Sám nalieham. Prístroj potrebujeme, ale u mňa chybu nehladajte. O týchto veciach sa rozhoduje na inej úrovni,“ povedal evidentne preťažený muž a namieril ukazovák k blikajúcemu stropu.

Chápali sme. Dohodli sme si stretnutie s riaditeľom pod zámienkou, že chceme založiť nadáciu pod záštitou nemocnice. Čakal nás v domnienke, že mu chceme ponúknuť peniaze, aby ich mohol „investovať do výskumu“. Riaditeľ vôbec nepripomínal medicínskeho pracanta. Pekný oblek, dizajnové zuby a lesk zlatých hodínok na umelom zápästí vyvažoval hrubý náramok na jeho organickej ruke. Na saku nosil elegantný odznak Strany. Samozrejme. Obsadenie riadiacich funkcií museli vopred odobrať Kvádrom ľudia. Hneď po voľbách odznak zlatej runy kaskádovito stiekol do všetkých významnejších postov. Strana vyhrala voľby už tretíkrát po sebe. Ich odznaky, často falošné, nosili aj tí, ktorí ani neboli členmi.

Riaditeľ ma privítal pevným, sebaistým stiskom ruky obchodníka a sklonil sa k opaku Pierettinej dlane, aby naznačil bozk. Hral to. Keď nám namiesto kresiel ponúkol gauč, bál som sa oprieť, aby som nezvalil papierovú kulisu za sebou.

„Je mi to nekonečne ľúto,“ opakoval vážne. „Rozumiem správne, že by ste chceli prispieť k výskumu tejto zákernej choroby? A cez našu nemocnicu? Ak smiem vedieť, aká je vaša predstava? O akej *forme* ste premýšľali?“ O sume. Myslel tým *o sume*.

„Ďakujeme za kondolenčný list. Chápete nás skoro správne...“

„Chceme vedieť, prečo nemáte MRI,“ zavrčala Pierette. Uhlade-

nému riaditeľovi sprísnel pohľad. Z jeho hlavy som začul škrípanie reťaze padacieho mosta, ktorý predtým pre nás spustil. Rýchlo prekukol našu pretváрку.

„Rozumiem výčitke,“ zahlásil, „ale podrobnosti hospodárenia nemocnice nie sú verejne dostupnou informáciou. Ak sa chcete sťažovať, odporúčam, aby ste sa poobzerali inde,“ riaditeľ veľavýznamne brnkol do jagavého odznaku Strany na klope saka. Mal ho prišpendlený nakrivo. Pierette strácala trpezlivosť. Barbari už stáli na hradbách.

„Nechceme sa sťažovať,“ moja žena znela ako automat. „Už ste nám povedali všetko.“ Riaditeľ sa spýtavo zadíval najprv na ňu, potom na mňa. Báľ som sa, že sa Pierette neustriehne a dovolí mu nahliadnuť do kotla, v ktorom vrel jej hnev. To by sme tam museli riaditeľa rovno hodiť. Snažil som sa zmierniť účinok jej slov:

„Prepáčte, prekážalo by, keby sme sa dohodli na inokedy? Prídeme v priaznivejšom duševnom rozpoložení.“ Pierette našťastie pochopila a stíchla. Zatvárila sa žalostne a rozvzlykala sa do vreckovky. Zdalo sa, že to zabralo, pretože mi venoval chápatý pohľad: *Jasne, chlape*, vraveli jeho oči, *musí to dať zabrať*. Nasadil žoviálnu masku:

„Samozrejme, pán Hlavatý. Pokojne mi zavolajte, ak pre vás budem môcť niečo urobiť.“

Nemocnicu sme už nekontaktovali. Riaditeľ podliehal inému členovi Strany – šéfoval mu minister zdravotníctva, ktorého príbuzní zhodou okolností bohatli na obchodovaní so zdravotníckou technikou. Percentá zo zisku putovali zrejme aj k samotnému Kvádrovi. Obleky postupovali podľa osvedčenej schémy, o ktorej radi tvrdili, že „je v súlade so zákonom“.

Podali sme sťažnosť na vedenie nemocnice, no z ministerstva nám ani neodpísali. Na naše naliehanie, po niekoľkých listoch a desiatkach telefonátov sa nám ozvali po polroku. Výčitky považovali

za neopodstatnené. Tvrдили, že ich to veľmi mrzí. Medzi riadkami sme sa dočítali, že zodpovední zostanú nepotrestaní. Poslali sme list aj prezidentovi. Odpoveď vyznela bezradne: vraj máme upierať nádej k budúcim voľbám, ktoré vytrhnú krajinu z osídiel korupcie. Až dovtedy boli chránenci Strany nepostihnuteľní. Postupne sme vyčerpali všetky občianske možnosti. A skoro aj seba. Napokon mi zavolať človek, ktorý sa predstavil ako agent Doktora – ministra vnútra a dvojky Strany, hneď po všemocnom Kvádrovi – a odporúčal nám stiahnuť krky, sklopiť zraky a zaradiť sa.

„Rozumieme, šéfe?“ spýtal sa výhražne. „Už žiadne listy. Žiadni novinári. Pre vaše dobro.“

Pierette zúrila. Inštitúcie vraveli, že máme zabudnúť na Bambina. Že vinníka niet.

„Nie, že nikto,“ kypela. „Každý za to môže!“

„Čo navrhuješ?“ spýtal som sa. Zatvárila sa ako skrčená levica vo vysokej tráve.

„Už nechcem chodiť po slušných chodníčkoch. Nezaslúžia si to. Pomôžeš mi?“

„Sú aj iné než slušné?“

„Vieš, keď raz začneme...“

„Viem,“ dokončil som. Trpko sa usmiala; jej oči stále svieže ako inovať. Bola chemička a ja mechanik. Opravoval som u jedného z armádnych dodávateľov stroje, čo dokázali zabalíť človeka do termodeky, nasadiť mu kyslíkovú helmu a dopraviť ho do bezpečia po schodisku v horiacej budove, alebo vypátrať improvizované výbušné zariadenia. Vyrábali sme aj drony.

S Pierette sme dospeli k rovnakému záveru: za všetko mohli tí, ktorí kradli a klamali. Obleky nedokázali vynájsť, vyrobiť, zlepšiť, zato vedeli strihať zákony tak, aby k Strane pripútali slabých a bezbranných. Kto čakal detektívku, vyčesávanie nitiek pravdy z konšpiračného kľbka, ten musel žiť v inom svete, pretože v tom našom

sme presne vedeli, kto profitoval: straník, celoživotný podvodník a kariérny parazit, ktorý by za popularitu predal aj svoju babku do diablovho análneho háremu, a ktorého najčastejšie nazývali Kvádro. V novinách sme s Pierette sledovali, ako zlatá runa obsadila štát, no až doteraz sa nás korupčné kruhy Strany až tak netýkali.

„No jeden,“ povedala Pierette, zatiaľ čo študovala spoločnú fotku nanovo zvoleného štátneho aparátu, ktorý ani netušil, čo preň chystáme, „jeden bude málo. Treba ich všetkých!“

„Iba vinníkov,“ brzdil som ju. Sústredila sa na obrázok staronových predstaviteľov režimu – jej tvár ostrá ako kresadlo pripravené zapáliť najväčší požiar v dejinách. V tej chvíli som vedel, že straník-nestraník, prídeme si po nich, nech by ich strážili akokoľvek – skrz políciu, tajnú službu, ochranu aj armádu. Neboli sme zločinci ani šialenci. No ani babráci.

Chceli sme potrestať len tých správnych. Nemohli sme vyčkávať, kým voliči zase raz vytriezvejú a Kvádro stratí moc. To mohlo trvať aj dekády. Pierette nemohla čakať. Potrebovali sme expresnú spravodlivosť. A voliči aj tak nikdy nevytriezveli, a tak sa tváre nad oblekmi obmieňali, len lži sa stále opakovali. Žili sme v zemi, kde vrahov a lumpov vystriedali ich sofistikovanejší učni, schopní ekonomickej kriminality, aby vzápätí prezvali moc ich najpozornejší študenti. Nový druh gaunera sa stal zákonodarcom, pretože zisťoval, že najistejšie sa operuje z vládnych budov. Ten, kto by šiel proti Strane, by neútočil na banditov, ale na samotný štát. Pierette hľadela na fotku a dobla prstom do jedného, druhého, tretieho. Všetci nosili na saku odznak so zlatou runou.

„Hm,“ zamrmľal som. „Minister, to áno. Ale Kvádro a Doktor, tí budú ťažkí...“

„Nejako to vymyslíš,“ povedala. Prednedávnom sa naučila žonglovať. Iba tak. „Ja to namiešam...“

Vybavenie sme objednali anonymne. Pomohla nám nová šifrovacia aplikácia, čo sa šírila sieťou. Mala dlhý názov, ale skrátene ju volali klaunvér. Dokázal ukryť transakcie, adresy, časy prístupov. Klaunvér nemal pamäť. Všetko, čo človek potrebuje, keď plánuje atentát.

Väčšinu vecí, ktoré sme potrebovali, sme zohnali ľahko. Platili sme virtuálnou menou – dúhové toliare z prostredia klaunvéru sa dali konvertovať na hociktorú zo svetových mien. S platidlom sa obchodovalo aj na burze. Pokrok. A bez stôp. Teda, tomu sme verili... Dodávatelia produktov a služieb kryptomenu obľubovali. Čím viac ľudí ju používalo, tým ťažšie bolo sledovať stopy účastníkov transakcií. Obchodníci so zbraňami, drogami, ľuďmi či údajmi – všetci radi platili cez klaunvér. S Pierette sme nakúpili suroviny. Doma sme dorobili zvyšok. Kotel už kypel.

Ako prvé sme objednali dva stredne veľké dopravné drony. Zhltili tretinu nášho rozpočtu, za to sme však dostali primeraný výkon. Štartovali vertikálne, no už po pár metroch letu sa trojica vrtúľ začala naklápať, až kým vyvinuli takú rýchlosť, že ich pri lete nadnášal vztlak vytváraný skosenými krídlami. Pri spomalení sa vrtule vrátili do počiatočnej polohy. Zatiaľ čo Pierette čakala, kým dočítam návod, skúmala ovládač.

„Trochu nemotorný,“ poznamenal som.

„Pretože má aj displej, pozri. Prenos z integrovanej kamery.“

„Vlastný ovládač bude lepší. Pohodlnejší,“ zauvažoval som.

„A obraz? Dáš ho na externý displej?“

„Isto na to existuje aplikácia.“ V pribalenej dokumentácii výrobca zdôrazňoval, že za prevádzkovanie neregistrovaného lietajúceho stroja hrozí vo väčšine krajín väzenie. „Páčia sa mi. Vyzerajú ako malé stíhačky.“